

Глава 10

Мобилизация

*Всички, които са с нас – сме „ние“;
останалите са „те“.*

Киплинг

Всички пътища бяха заледени и опасни за шофиране, но доколкото можех да преценя трезво, Лизандър изобщо не го вълнуваше пътната обстановка. Пътувахме в абсолютна тишина и на моменти се чудех защо Вторичният беше толкова притихнал и намусен. Явление, така нетипично за него. Не долавях никаква фразипираща енергия от него, нито помен от мисъл или трепет. Красивият му костюм бе изрядно изгладен и отново бях възхитена на страхотния, безупречен стил на обличане. Но за първи път той не мъкнеше охрана със себе си. Това също бе странно.

Внезапно наби спирачки и спря в отбивката до банкетата. Сепната от рязката промяна у него, най-накрая прочистих гърлото си и наруших гробовната допреди малко тишина:

– Какво има? Телепат? – предположих, доловила напрегнатата му физиономия.

Той извади все едно от нищото сгъваемо ножче и докато премигна, нави ръкава на лявата си ръка и срязва изпъкналата вена в ямката на лакътя. Грубо ме сграбчи за косата и буквално ми натика лицето към кървящата рана, от която избълва струя тъмноревена кръв. Изобщо не можах да се възпротивя, защото мирисът и ме удари като чук в главата и ме накара да изстена от нахлулия рязко допамин в мозъка ми. Беше притеснително нелепо влечението ми към вторична кръв. И все пак се оставих на инстинкта да пия. По тялото ми плъзна онази тръпчива еуфория, караща ме да усещам как силата набъбва скоростно. Всяка отделна клетка се напомпваше все едно с голяма доза стероиди. Ако не знаех точния механизъм на явлението, бих нарекла задоволяването на жаждата ми – акт на тъмна и гротеска магия.

И все пак това бе само един физиологичен процес. Догади ми се. Отдръпнах се погнусена от собствените си отвратителни мисли на наслада и си позволих да освободя телепатичните бариери в мозъка си.

„Това пък какво беше?“

„Не е като кръвта на Арвиел, но знам, че и моята ти харесва, и то повече, отколкото си признаваш.“

Кръвта във вените ми кипна от гняв и установих, че дори железният захват на Вторичен не е в състояние да ме спре, когато изпадна в подобно тъмно настро-

ение. Затворих очи и се опитах да възстановя ритъма на сърцето си. Не ми се получаваше. Може би, защото той беше преминал границата на крехкия мир помежду ни. „Прочел си всяка една проклета моя мисъл, нали?“ „Не беше необходимо дори да се напъвам.“

Усетих дързост в бавно впилите се в съзнанието ми думи. Каква играеше Лизандър? Защо се отнасяше с мен като да бях негова подчинена донорка?

Трябваше един път завинаги да сложа отношенията ни в порядък. Хаосът последно време ме изнервяше.

Исках си моята доза стабилност и предсказуемост, по дяволите. Не ми се щеше да бъда „прочитана“ всеки път, когато имах моментен срив в контрола над тялото ми.

Отворих очи и ги впах в бледото красиво лице на фармацевта. Беше почти толкова прекрасен, колкото Арвиел. Искаше ми се да не се поддавах на неговия магнетизъм, но няхах никакъв шанс да контролирам това. Изсумтях пренебрежително и видях как си спечелих лукава и нахална усмивка от негова страна. Той определено осъзнаваше твърде добре какво се разиграваше в главата ми.

– Ако още веднъж, неканен, навлезеш в личното ми пространство, кълна се, ще те накарам да си изпатиш, господин Тарковски. Какво чувствам и какво мисля са неща, които държа да запазя лично за себе си. Ясна ли съм?

Вторичният наклони леко глава встрани и ми се стори, че неусетно се приплъзна към седалката ми. Движението бе толкова смущаващо недоловимо дори за моето зрение, че изхълцах от изненада, когато той прошепна в ухото ми:

– Мисля, че хората на Луческо ни откриха. Стой мирна и не демонстрирай силата си, докато не сме на сигурно.

Поисках да се озърна във всички посоки, но Вторичният обхвана твърдо брадичката ми с ръка и ме фиксира неподвижно да се взирам в лицето му.

– Недей! Нека не ги плашим. Те са все пак само обикновени човеци и не знаят кои сме ние. Имат заповед да ни отведат в пълна секретност.

Идеше ми да му забия един силен юмрук в лицето. Кога възнамеряваше да ми сподели тази лека и незначителна подробност? Преди или след като бях наранила някого по погрешка? После се сепнах, че не бях ги усетила изобщо. Как бе възможно това?

– Имат устройства за прикритие. Подарък от мен.

Поех си въздух и се заставих да се успокоя. Твърде многото емоции някак ме уморяваха.

След час бяхме отведени с превръзки на очите и вързани с белезници в тъмен бункер, явно скрит в дълбока и влажна пещера. Мирисът на мъх и леденият въздух ме накараха да затреперя неудържимо, проклинайки за кой ли път днес смъртното си тяло. Само оставаше сега и настилка да си докарам и картинката щеше да се заформи чудничка!

Първото, което видях, след като освободиха очите ни, бе приведената над мен огромна фигура на официално костюмиран мъж на средна възраст с възмургаво лице, белязано от дълъг белег на бузата. Присвитите му черни очи излъчваха такава неподправена мощ, че ми идеше да ги изтръгна, дори без да обменя с него и дума. От цялото му същество струеше тръпчива арогантност. Той ме изучаваше

с жив интерес – студен като капките лед по тавана на пещерата.

– Радвам се да ви видя, госпожице Бедровска. Най-последно да се запозная с красивата донорка на краля.

Ако беше направил опит да ме промуши с някой меч, не бих била позненадана, отколкото да чуя, че той знае за връзката ми с Арвиел. Огледах внимателно ледените отсенки в ирисите му и мнението ми за него се потвърди окончателно. Той бе най-обикновен човек, но с неподозирано могъщ потенциал. Изкушавах се да пробия странната преграда на съзнанието му и да науча повече за него. Но идеята да се допра до съзнанието на някого като него, ме отврати и веднага се отказах от първичното изкушение. Вместо това демонстративно отместих поглед и потърсих къде се намира Лизандър. Тъкмо развързваха очите му и той намусено се озърна. И на него явно не му допаднаше идеята да се намираме тук.

– Мирча, нали това не е някаква шега – изгърмя гласът му като топовен изстрел.

Президентът. Направо бях потресена, че този опасен мъж със странен, извратен блясък в очите е човекът, който трябваше да ни помогне на този толкова начален и важен етап от мобилизацията на силите ни. Доколко беше подвластен на Лизандър? Кой беше му предоставил толкова власт? Искях да изтръгна информацията незабавно. Нетърпението ми веднага предизвика вниманието на Вторичния, който ме изглежда предупредително. В стаята имаше само още една фигура и тя принадлежеше несъмнено на безсмъртен мелез. Той беше покрил лицето си с качулка и стоеше неподвижен и отсъстващ като сталактита до него. Смътно ми напомняше на някого...

Нямаше време да се разсейвам, защото човекът изригна в груб смях и се доближи до спътника ми, необезпокоен от енергията, която бе изригнала от недоволството на Лизандър. Изумено наблюдавах фамилярното му отношение към Вторичния.

– Да не те е страх от призраци, друже? Познаваш ме – няма да те заведе на непознато място – той дори си позволи бързо и качествено потупване по рамото на фармацевта. – Толкова си се стегнал. Да не е заради малката сладурана?

Бях прехапала езика си, за да не кажа нещо хапливо и да объркам плана на Лизандър, каквото и да включваше той. Понякога не водех моята игра. Трябваше да си трая и да давам възможност и други да водят панаира. Вторичният отмести ръката на човека от себе си и сухо каза:

– Диана, това е нашият приятел, президентът на Румъния – Луческо. Той е извънредно предан наш съюзник и... е наясно със структурата на всички общества на Земята. Ще ни помогне на всяко едно от нивата на достъп в човешкото общество.

– Впечатлена съм, господин Луческо – извих устни в достолепна усмивка, но май се получи едно изкривяване на устата ми и нищо повече.

– Мирча – с подобна усмивка натърти на името си мъжът и видимо ми обърна гръб. – Не мога да се отърся от усещането, че съм постоянно наблюдаван. Да не си отслабил охраната ми?

– Разбира се, че не – отвърна Лизандър. – Точно сега да си позволявам не-

марливост? Обиждаш ме, Мирча. Познаваме се от двайсет години и никога не съм те подвеждал досега, нали?

Вторичният спазваше дистанция, но все пак аз усещах искрици гняв да се промъкват иззад ледената му фасада.

– Просто попитах – равнодушно и безлично каза президентът и се извърна с гръб към нас. – Нека тогава да ти докладвам какво успях да свърша в твое отсъствие. Имам около стотина готови обучени воители спецчасти, напълно преминали тест подготовка и медицинска обработка.

– Само стотина? – гневът вече беше факт.

Усмихнах се. Вторичният си е Вторичен. Паят се бързо и бързо... убиват.

Човекът обаче имаше кураж. Извърна се с почервеняло и разкривено лице, готов за битки. С Лизандър?

Бях изумена от дързостта на този представител на хомо сапиенс.

– Да не мислиш, че подборът на елитни човече, способни да издържат зверската програма, е лесна задача? Ами заличаването на живота им официално? Изчерпах повечето си връзки заради теб, Лизандре! Дано не ме забравиш, когато дойде времето...

– Готови ли каза? – прекъсна го нервно Вторичният, но видимо се успокои.

Мирча изсумтя и се подпря на влажната стена, игнорирал възможността да изцапа безупречния си костюм. Пресилено се изкашля и ненужно си избърса носа в снежнобяла копринена кърпа. Снобар и половина.

– Можеш да ги разпределиш по местата, където не ти достигат Стратези. Гарантирам ти, че Анита няма да успее да ги различи от тях. Имитират дори забележителна мисловна дейност, с която толкова много хвалите тези загубеняци. Но не са безсмъртни. Очаквам с нетърпение това бъдещо твое откритие.

Сепната от странната забележка, изоставих равнодушната си, незаинтересована физиономия и потърсих питащо с очи погледа на фармацевта. Изглеждаше ми някак отнесен и замечтан. Все едно си поръчвахме каляска за романтична вечеря, а не говорехме пак за някакви гнусни експерименти с хора. Кога всичко щеше да свърши? Може би никога.

Усещането за скованост отново се завърна. Искаше ми се да започна да крещя и скоро да не спирам.

– Работа по въпроса, но опитите не са обнадеждаващи... засега – допълни Лизандър, когато човекът се приготви да възразява. – Имам в момента други поспешни проекти. Онзи дефектен ген...

– Имаме сделка, Лизандре, и може би другия път няма да те зарадвам с нови бойци.

– Ще се разпоредя да наемат нови сътрудници още днес.

– Не е достатъчно – подхвърли с леден тон Луческо и си позволи за кратко да ме огледа. – Тя защо не е безсмъртна?

– Ще огледам тия дни. Когато свършим обиколката с Диана, ще се погрижа за проекта лично.

– Обиколката? – най-накрая някакъв трепет разби ледената обвивка на лицето му.

– Бях ти казал преди известно време за организацията на Терите. Имам сдел-

ка с тях да ни помогнат да се вместим в центровете за наблюдение на човечи. Искаме да пробутаме на Анита малко модифицирани мелези. Особено когато ти не можеш да смогнеш да задоволиш нашите потребности.

– И те ще се съгласят да им пиете кръвчицата? Не можеш да ме убедиш!

Май този субект започваше да ми лази по нервите. И все пак, когато се намесих в разговора им, бях умерено тросната:

– Екатерина ми е приятелка, Мирча, и освен другото доктор Колев ще ми предаде командването на Терите. Ще намерим доброволци и в най-кратки срокове ще ги внедрим. От там нататък ще успеем да се вмъкнем незабелязано в почти всяка човешка структура, както и да мобилизираме Последователите. Казал ли си му? – попитах Лизандър.

– Да. В общи линии знае какво целим.

– Толкова си бърз – сухо казах и върнах вниманието си върху президента.

– Размекнала си шпионката? Леле, майчице! Момиче, ти вече си ми еталон за подражание. Къде я открихте?

Потиснах силния позив да повърна от аурата на този ужасен човек.

– Отгледахме си я – двусмислено каза Вторичният и рязко смени отново темата. – Не бива да подценяваме Тисион. Нито Съвета и Исия. Свърза ли се с Иван вчера, както се бяхме разбрали?

– Да. Той започна подготовката по план. От цялата пасмина този младеж най-много ми харесва. Макар че бившите Преобразени ми лаят по нервите с цялата си арогантна показност на сила. Всички канали са задействани, приятелю. И сега какво?

– Ще отпътуваме за Лондон, макар да имах други по-добри възможности за приятно прекарване. Командващият Симон е изпратил заповед да се явя лично пред кризисния щаб на второ ниво секретност.

– Значи и Арвиел ще е там? – не се стърпях да прекъсна Вторичния и с нетърпение зачаках отговора му.

– Да, би трябвало по протокол да е там.

– И кога научи това? – разярена от видимата му непоколебимост, попитах и скръцнах със зъби.

Защо Лизандър ме държеше настрана? Откога знаеше, че след срещата с Мирча ще се наложи да отпътува за Лондон? Арвиел щеше да присъства... Усетих странна топлина да пъпли по мен и да превзема контрола ми.

– Мислителката май още не свикнала на потайната ти природа, а? – изхили се глупашки президентът и набързо даде нареждания на румънски на затулените с маски свои подчинени, скрити в сенките на далечния край на входа към тази зала на пещерата.

– За теб това е авва Бедровска, Мирча. Тя не е някакво селско момиче, което да впечатлиш с глупостите си.

Хайде, дай ми отчетите да ги разгледам по-късно и онзи списък с информаторите. Чака ни дълъг път.

– Няма ли да се телепортираме? – пълна с надежда попитах, но бях попарена веднага.

– Не – отсече твърдо Лизандър и стисна устни.

Около него усетих напрежение във въздуха и едва прикрих вълнението си, когато очите му притъмняха вследствие на изградена телепатична връзка.

Мирча ме изгледа любопитно изпод вежди, но тактично както никога досега си замълча и изчака Вторичния да приключи разговора си.

– Малка промяна. Аз тръгвам веднага. А ти ще заведеш Диана при Иван.

Интересна развръзка на деня, няма що. Вторичният да ме изостави на грижата на човек? Толкова голямо доверие ли ми имаха изведнъж двамата с Арвиел? Какво ставаше, по дяволите?

„Знам, че ще вилнееш пак, но се наложи да прочета мислите ти. Арвиел... той ми заповяда да те оставя да докажеш лоялността си. Имаме да изглаждаме някои недоразумения в управлението и се налага да те изоставя. Довери се на Мирча. Арогантен е, но е много лоялен и нека човешката му природа не подвежда преценката ти за сигурност. Разполага с мои най-добри бойци Стратези. Трябва да си поговориш с Иван. Време е да затоплите отново отношенията, защото той ще е безценен, когато започнат истинските военни действия.“

Замислих се за онези нещастни хора, които бяха пожертвани в невинната заигравка между двата враждуващи клона сорейци. Те имаха желание да се избиват, но повличаха невинни.

Някъде там, незнайно къде, бяха Силвия и Йоана, откъснати от щастливия си живот и прехвърлени в нова реалност. Далеч от семействата и приятелите си. Захвърлени като ненужни, бракувани жетони от покер.

„Екатерина ти обеща. Скоро ще ги видиш, тя държи на обещанията си.“

„Знам. Но аз разбих живота им, Лизандре, а даже нямаше защо.“

Изхвърлих го от съзнанието си, защото повече не исках да му споделям нищо. Беше твърде лично и твърде болезнено.

– Да тръгваме тогава – прекъсна ни най-накрая Мирча и извади мобилния си телефон.

– Какво правиш? – възмутена възкликнах, докато вадох носна кърпа от джоба.

Изквихах се звучно и потръпнах от студените тръпки, които ме полазиха.

– Ще повикам шофьора си. Нали не очакваш аз да шофирам?

– Искам по-топло яке, студено ми е.

Докато Мирча се разпореждаше да ме облекат с нещо по-топло, Вторичният приключи с телепатичния си разговор и се извърна към мен със студен блясък в очите.

– Арвиел ти напомня да внимаваш за вашата сделка, Диана. И ти пожелава успех.

– Благодарни му от мое име и му кажи да не се притеснява за сделката ни – сухо натъртих и усетих как сърцето отново заудря бясно в гръдния ми кош при мисълта за него.

Защо кралят не се свързваше с мен, а с подчинения си? Криеше ли се от мое то съзнание?

Нямаше причина да се държи така. Бях му се подчинила. Бях му обещала безпрекословна подкрепа и лоялност. Липсваха ми неговото ледено докосване и дългите ни интересни разговори. Липсваше ми. И не само той. Бях се превърнала в романтична, тъжна истеричка.

Изобщо не поддадох на опитите на президента да завърже разговор с мен. Бях се свила на задната седалка, зад шофьорското място, и наблюдавах вяло бързо сменящите се пейзажи през прозореца на луксозния джип. Мирча пиеше трето-то си уиски и мърмореше под носа си на румънски. Този човек не беше нормален. Но кой ли от моето обкръжение напоследък беше?!

На границата със Сърбия някакъв митничар на не повече от двайсет и пет – двайсет и шест години се опита да се прави на твърде заинтересован от нашия багаж, но след като бях любезно помолена от спътника си, с въздишка на недоволство се надигнах от ленивата си поза и излязох от колата с бързина, която нямаше как да не остане незабелязана от горкото момче. Очите му се разшириха от изненада, когато ръката ми се стрелна към лицето му и го погалих по бузата. Не знам защо го направих. Допирът до топлата му кожа, усещането за движението на кръвта му бясно по вените, вълнението от присъствието и влиянието ми над него. Да, наистина се бях превърнала от едно чудовище в друго. Сега не убивах насън. Сега можех наяве да го правя с толкова незначително усилие от моя страна, че изведнъж почувствах огромна неприязън към самата себе си. Мозъкът му излъчваше вече само тета вълни. Ако пожелаех, можех да го докарам в състояние на дълготрайна хипноза, да го накарам да забрави дори собственото си име.

Отвратена от действията, които се налагаше да извърша в името на безопасното пътуване, набързо препрограмирах спомените му и му внуших да не се занимава с нас. Потупах го по рамото и се извърнах с гръб, отправяйки се към тоалетната.

Бяха само десет секунди. Толкова ми бе нужно, за да подчиня съзнанието на обикновен човек на волята си. Какво ли щях да съм в състояние да постигна, когато Арвиел ме освободеше от онази блокада? Дали щеше да посмее да го стори?

Може би не биваше. Не беше редно да мога да убивам, докато се прозявам от скука. Да променям спомени, трупани с години. Да заличавам информация.

Облекчих се набързо и докато измивах ръцете си, бях сепната от отражението си в огледалото. Имах лилави сенки под очите и разрошена, мръсна коса, подути разранени устни, петно засъхнала кръв по дънките и кал по велурените си ботуши. Може и да бях Мислителка, но изглеждах като жалка, спаружена мишка. Изсмях се и донякъде настроението ми се върна.

– Много се забави, авва – ехидно ми подхвърли президентът, когато найсетне се настаних до него и шофьорът запали двигателя. – Помислих, че си духнала нанякъде.

– В този екстравагантен вид? – посочих му засъхналата кръв и калта, докато свалях якето си.

Изненадващо и за мен, и за него може би той каза:

– Ти въпреки това си много красива жена, Диана. И онова, което стори с това бедно момче, направо ме кара да искам да те свалям оттук до Белград с надеждата да ми пуснеш.

Изглеждах го изпод вежди, в готовност да бъда и по-груба, ако се наложи, за да го поставя на мястото му.

– Нали не говориш сериозно? – с нисък тембър попитах и се наведох заплашително към лицето му.

Чашата с уиски трепна за кратко в ръката му, но президентът бързо оправи захвата си и изпи на един дъх съдържанието вътре. С това темпо до Белград щеше да е мъртво пиян.

– Какво значение има? Ти няма да ме вземеш на сериозно така или иначе – ухили се и се пресегна за бутилката. – Успокой се, само се шегувам. Да се поотпуснеш малко.

Изсумтях и се облегнах назад. Този кретен наистина ми лазеше по нервите, но Вторичният му имаше доверие. Неусетно бях започнала да се възхищавам на Тарковски. Така, както се възхищавах на Александър.

Усетих познатото бодване при мисълта за вампира и затворих очи, за да възпра издайническите сълзи. Нямах ни най-малко намерение те да стават достояние на този груб и арогантен човек.

Когато пристигнахме в Белград, вече беше тъмно и доста студено. Помнех този град. Бях дете, когато майка и татко ме доведоха на гости тук. В далечната 1996 година. Напрежение, мръсотия и гневни хора. Помня емоциите, изписани по лицата на обикновените хора. Помня, че майка ме държеше здраво за ръка, докато пресичахме главната улица и там съзрях за първи път първата ми любов. Беше толкова отдавна...

Когато се обърнах назад и погледнах през задното стъкло, съзрях няколко джипа да ни следват. Явно бяха хората на Мирча, защото той веднага започна да се разпорежда по мобилния си. От нетрезвото му поведение не беше останала и следа. Повдигнах заинтригувано вежда, когато очите ни се срещнаха, но той просто ми кимна и продължи да напява на родния си език. Знаеше перфектно сорейски. Може би беше единственият човек, говорещ забранения език. Щях да го попитам някога. После неусетно премина на него и затаих дъх, когато думите се впиха в съзнанието ми.

– Не искам да рискуваме. Нека ни кажат как да се отървем от тях, иначе ще рискуваме да издадем местонахождението си. По дяволите!

– Какво има, Мирча? – попитах, когато той метна телефона на седалката. – Случило ли се е нещо?

– Преследват ни. Привлекли сме внимание, въпреки всички мерки. Не можем директно да отидем при Иван. Имаш ли идеи?

Усетих как в гърлото ми засяда буца. Непонятно.

– Аз ли? И защо трябва да имам?

– Можеш ли да ни телепортираш? – изграчи дрезгаво и очите му засияха.

Нима имаше тайна, не достигнала до ушите на този мъж? Почнах да се изнервям.

– Може би знаеш, че телепортацията не е вълшебна пръчица и мога да насочвам посоката само ако съм била физически на мястото преди това. Устройството пази координатите само на познати места. Иначе рискуваме да се разградим завинаги на атоми, господин президент.

Той скръцна със зъби и ме изгледа гневно. Беше доловил иронията ми. Много добре. Това целях.

– Просто си помислих, че познаваш тайното местенце на бившия Преобразен. Нали и ти си такава?

Може би трябваше да си издействам за всеки случай разрешение да му цапардосвам по някой юмрук, когато ме ядосва. Случай като този в момента. Стиснах устни и се насилих да звуча нормално:

– Аз съм Мислителка, Мирча. Мога да ти разрушкам съзнанието за пет секунди и да те накарам да млъкнеш за две секунди. Може би не се разбрахме отначало. Нека сторим това сега. Престани да се опитваш да ми даваш нареждания и се опитай да бъдеш малко по-съсредоточен върху идеята как да стигнем до там, накъдето сме се отпавили.

– Охо – ухили се Луческо. – Дамата си показва зъбките. Виж, скъпа, можеш да се перчиш колкото си искаш, но аз никога няма да се уплаша от теб. И знаеш ли защо? Защото съм незаменим. Никой няма да ти прости една евентуална по-груба физическа разправа с мен. А сега би ли погледнала в страничното огледало и да ми кажеш какво виждаш? – изгрухтя с режеща ирония в гласа президентът и поsegна към вътрешния джоб на самото си.

Нямаше нужда да поглеждам. Миризмата им дразнеше вече обонянието ми.

Насред централната улица в Белград, на метри от Общината и величествена-та сграда на Държавната опера бяха изскочили от гъстата мъгла цял отряд мелези и най-малко десетина вампири. С мълниеносна бързина нашите гардове Стратези изоставяха превозните средства и с изумление съзрях, че държат в ръце оръжие, което смятах, че никога повече няма да видя. Без ни най-малко притеснение, предвид огромния брой разхождащи се наоколо хора, първият най-отпред произведе точен изстрел и с ужас проследих как той покоси в гърдите един от вампирите. Мъжът се олюля и с неподправен страх се свлече в краката на себеподобните си, плътно застанали зад него. Те се поколебаха за миг, но после просто прекрчиха трупа на другаря си и се разделиха, разтваряйки се във въздуха.

– Трябва веднага да се омитаме отгук. Телепортираха се, за да се върнат след малко със солидно подкрепление. Хайде! – дръпнах го за ръкава и се опитах да го притисна, за да го телепортирам.

Бях безкрайно удивена от силата, с която той се измъкна от захвата ми и изскочи от колата, вадейки едно от онези оръжия. Изтръпнах от гняв, породен от безкрайно глупавата му постъпка. Да, тези оръжия убиваха безсмъртни и бях се надявала тайно да не бяха достигали до ръцете на Вторичните. Но те бяха се възползвали от безпомощното ми състояние и бяха откраднали спомените ми за технологията. Лизандър имаше да дава обяснения! Но сега трябваше наистина да се махаме отгук. Иначе щяхме да потопим центъра на Белград в кръв. Не бях готова още за сблъсък с вампирите. Не можех да отнемам ненужно нечий живот!

– Полуля ли? Трябва да се омитаме незабавно!

– Няма да бягам от шайка глупаци, авва, и да изоставя хората си. Ще ги избием. Имаме оръжия, които могат да ги пратят в ада. Завинаги. Няма да се крия.

Можех да го пратя в безсъзнание и да приключвам с тази опасна ситуация. Той явно отгатна мислите ми и се засмя мрачно, насочвайки оръжието си към мен.

– Не си го и помисляй, скъпа моя. Насочи силата си накъдето е нужно.

– Дързък кретен, такъв! Огледай се! Виж на колко неподходящо място си решил да се правиш на каубой. Нима подценяваш сила като вампирската? Искаш

да мериш сили с идващото подкрепление от вампири воители и мелези от висок ранг с тези... момчета, които могат да умрат по-бързо, отколкото ти можеш да мигнеш? Послушай ме, нека се оттеглим, докато това все още е възможно.

Ръцете ми трепереха от усилие да съдържам енергията си иззад бариерата. Едва успях да говоря от напрежение. Сенките на хората му, подготвящи се направо за война, ме затискаха с тъмните си аури подобно на тесен корсет, отнемаш дъха ми. Случайни минувачи любопитно надникваха иззад импровизираните преграждения, които Стратезите издигнаха в очакване да се върнат нападателите. Искаше ми се да извикам силно и да накарам всички да спрат да вършат глупости. Скоро щеше да пристигне най-вероятно полиция и тогава не знам как щях да се оправя с цялата каша. Лизандър твърдеше, че можех да се доверя на този човек. Но сега, гледайки го право в потъмнените, изпълнени с омраза очи, видях колко недалновиден е все пак неговият съвет. Преценката му за този човек беше грешна. И аз щях да му докажа това с цената на най-скъпото. Стиснах зъби и го доближих. Той обаче спокойно се прицели в мен и знаех, че ако направя още дори крачка, щеше да ме простреля. Идиот!

– Няма да ме командваш, авва. Никой не може да ме командва.

После стреля над рамото ми. Прецизно, без да трепне. Осъзнах, че този мъж беше толкова опасен, колкото и изглеждаше. И изобщо не му дремеше за нечий друг живот, освен за неговия. За жалост, трябваше да го пазя. Затова пренасочих енергията си към субектите, които се материализираха иззад гърба ми.

Обърнах се и съзрях някого, когото не желяех да видя. Сърцето ми едва успя да остане цяло. Остра болка преряза крака ми и когато погледнах към него, видях стичащата се кръв. Толкова бързо!

Нямаше време да осмислям цялата картина. Срещу мен и Мирча стояха Еир Кастелян с десетина от най-добрите воители вампири, а цял отряд мелези се разпавяха с охраната на президента. Приклеках зад полуотворената врата на джипа ни и се опитах да притисна с ръка огромната дупка, зейнала в бедрото ми.

Не можех да погледна своя приятел! Огромна мъка сковаваше бавно сетивата ми и усещях, че съм на път да загубя съзнание. Миризмата на кръв ме влудяваше допълнително. Чувах изстрелите, чувах сирените на идващата полиция, чувах хлиповете на простреляните смъртоносно мелези. Иззад целия пукот изгърмя гласът му:

– Диана Бедровска. Предай се и ще бъдеш пощадена от Съвета. Имаш думата на кралицата ни.

С периферното си зрение съзрях Мирча да се премията през предния капак на джипа. Той за пореден път точно изстреля куршум и повали още един вампир. Все едно играеше Counter strike.

– Ранена ли си, Диана? – гласът му надвика суматохата и ме накара да осъзная, че бях изпаднала във вцепенение. – Имаш ли нужда от помощ?

Исках да викам и да късам. Себе си. Парче по парче. За последен път погледнах към прекалено бързо изтичащата кръв от раната и осъзнах, че съдбата пак си играеше с мен. Бях улучена в бедрената артерия. Имах още броени минути, преди да ми изтече кръвта. Насъбрах сила и се изправих, притиснала с ръка свивката на слабините, за да спра донякъде силното кръвотечение. Движех се трудно.

Минах иззад трупа на един от Стратезите и се изправих пред Кастелян. Той стоеше вкаменен и достолепен, неподвластен все едно на куршумите, свистящи около него, и звукът на мечовете, разкъсващи воя на полицейските сирени. Скоро тук щяха да се изсипят доста униформени. Проклех глупавия румънец и се опитах да кажа с глас, неподчинен на раздиращата ме физическа и емоционална болка:

– Кастелян... моля те, просто вземи хората си и се махайте. Не искам... да ви наранявам. НЕ ИСКАМ ДА НАРАНЯ ТЕБ .

Той все едно изобщо не ме слушаше. Лицето му трепереше от гняв и усещах как се подготвяше за психоатака. Дори нямаше да ми даде възможност да се защитя! Не биваше да се засичаеме точно днес. Не трябваше да стоя пред точно този избор.

– Не е ли малко странно да казваш това, принцесо? Твоят приятел ни избива като пилци. А ти... си вече част от враговете ни.

Бях зашеметена от голямата сила на енергията му, мобилизирана срещу мен. Но дори ранена... аз нямаше никак да се затрудня да наклоня везните в моя посока. Той не искаше да осъзнае силата ми. Беше решен да ме спре – сега или никога.

– Моля те, Кастелян! Знам, че всичко изглежда много обърквашо и най-вероятно имаш заповед да ме убиеш, но те те лъжат. Кълна се, че Съветът и Исия ви държат като...

– Спри, Диана! Не искам повече да слушам лъжите ти, докато моите воители обагрят с кръвта си тази ничия земя – той за миг отмести очи от мен и се огледа с отвращение и гняв. – Няма смисъл да продължаваме този разговор. Днес един от нас ще си тръгне оттук. И ако е писано да съм аз, нека не удължавам собствената си агония.

Той не искаше да ме убива! Усещах колебанието му, усещах проклетата стържеща мъка, извираща на талози от него, но проклетото време притискаше и двамата ни. Часовникът тиктакаше неуморно. Тик-так, време е за смърт. Тик-так, хайде, някой да мре. Тик-так, няма значение КОЙ.

Сълзите ми потекоха по бузите, когато той ме удари за първи път. Беше мощна, добре изградена атака, с която трябваше да се предам. Още един куршум облиза този път ръката ми, но даже не погледах да видя дали ме беше ранил, или просто се беше приплъзнал по плътната материя на якето ми.

Кастелян изумено отстъпи назад, когато въпреки раняването ми, атаката му и новия куршум, останах права и неподвижна. Той проследи как свободната ми ръка отривисто избърса влагата, пречеща ми да виждам. В него се водеше толкова ожесточена борба, колкото и в мен. Някога бяхме неразделни приятели, бяхме сродни души, топлеци се един друг с вниманието и близостта на интересите си.

Сега стояхме на няколко крачки един от друг – твърде близо, а толкова отдадени. Ние не бяхме врагове. И той инстинктивно усещаше това. Но времето бързаше... Кръвта ми изтичаше, хората ни умираха безсмислено, прииждаха човечи, които можеха да бъдат наранени, вампирът трябваше да завърши достойно мисията си. Трябваше да доведе нещата до единствения възможен край според неговата субективна преценка.

А аз трябваше да направя първия тежък избор. Душата ми проплака, защото знаех, че това бе само началото.

– Значи знаеш какво следва, приятелю – изхриптях изпод сълзи и гняв. – Проклето, упорито магаре такова! Харесвам те! Не мога да те убия!

Беше само един много кратък миг. Толкова кратък, че беше обидно. Беше жестоко. Както светът около нас. Както обещанията, които бяхме дали. Както ролите, които се бяхме съгласили да играем.

– Ще ти се наложи да го сториш. Прощавам ти, принцесо. Сбогом!

Видях за последно усмивката му. После енергиите ни се срещнаха и моята без затруднение проби елементарната защита на съзнанието му. Вампирът присви болезнено устни и се свлече на земята. Бях раздробила мозъка му на парчета. Дори не беше осъзнал смъртта си. Кръвта бликна от носа, устата и ушите му. И въпреки грозната гледка на смъртта, устните му все още бяха разтегнати в усмивка. Приклекнах над трупа и докоснах почтително рамото му за последно.

– Няма да те забравя, Кастелян. Душата ми ще те последва, когато ѝ дойде времето.

Останах клекнала до него, когато нечия силна ръка ме издърпа. После бях упоена.

* * *

Болката си я биваше. Вярно, трябваше да съм доволна, че отново оживях, но някак си предпочитах да не съм. Или, ако имаше вариант, да ми изтрият паметта...

Тя ме наблюдаваше с присвити очи. Косата ѝ беше вързана на конска опашка, нямаше дори помен от грим по лицето си, а облеклото ѝ бе толкова семпло и обикновено, че направо не ми се вярваше, че е тя. Беше се подпряла на стената с гръб и единият ѝ крак нервно потропваше по пода. Обути с войнишки обувки? Попипах главата си дали не бях получила и някой удар в добавка, но не бях бинтована. Затова пък опитът да си помръдна крайниците завърши със стон на болка.

– Здравей. Да ти се намира някое болкоуспокояващо под ръка? Страдам.

Тя изсумтя иронично и ме доближи с притеснителна бързина. Ръката ѝ погали бузата ми. Усещането бе все едно тарантула се е втурнала да ме ухажда.

– Днес се издигна в очите ми. От подсъдима се превърна в заподозряна. Засега – многозначително подхвърли Тисион. – Не мога да повярвам как му изпържи мозъка на това копеле.

Силен гняв и непоносима болка се преплетоха в неразделима плетеница. Бях заплашена от вътрешен емоционален потоп. Искаше ми се да мога да стана и да разбия главата ѝ в стената и да гледам как мозъкът ѝ обагрят снежнобялата мазилка. Вместо това стиснах до счупване зъби и си надянах най-стабилната възможна защита. Нямаше да допусна да прочете мислите ми. Само това ми липсваше в момента. Бях толкова нещастна и обърквана, и препълнена от физическа болка, че ако някой поднесе запалена клечка кибрит, щях да лумна в оранжеви пламъци. Буквално усещах в устатата си горчивия вкус на тъмната си сила.

– Беше... самоотбрана. Нищо сериозно.

– Продължавай да избиваш вампири с тази показна грациозност и след някой-друг век ще започна да те харесвам истински – лицето ѝ излъчваше студенина въпреки пресилено любезния тон на гласа ѝ. – Арвиел ме прати навреме.

– Арвиел ли? – изоставих за малко самосъжалението и се оживих. – Как успя да пристигнеш толкова бързо, за да ме упоиш, не бяхте ли заедно?

Анита се усмихна и ръката ѝ скоростно се придвижи към рафта на болничния шкаф, измъквайки спринцовка и игла.

– Накара ме да свърша едно-друго преди това и тъкмо щях да се ядосам, че се опитва да ме държи настрана от Генералите, когато ми се обади, че сте нападнати с Мирча в Белград. По някаква невероятна случайност бях само на пет минути разстояние от вас.

Дотичах, то се знае. По-скоро любопитна да те видя как убиваш вампири, отколкото да те спасявам. Кастелян... този сериозно ми действаше на нервната система. Не вярвах, че ще убиеш един от най-добрите си приятели – тя се замисли за кратко с прикован в устните ми поглед, после продължи – но ето че брат ми явно те е преценил по-добре от всички нас заедно накуп. Упоих те, защото беше изпаднала в странно състояние – картезия – и можеше да се нараниш. Пък и така по-бързо можех да те пренеса дотук, за да ти прелеем спешно кръв. Не знам защо си се оставила да те прострелят толкова грозно. Не си забравила, че сега си просто една смъртна?

Вторичната извади от друг шкаф зад вратата шишенце с бял прах и умело вкара вътре разтворител, после го разклати добре и мушна иглата, за да изтегли лекарството.

– И да бях забравила, все някой на всеки кръгъл час ми го припомня – кисело отвърнах и с пшкане се завъртях на една страна, за да ми постави инжекция. – И трансформацията беше хрумване на скъпия ти брат. Не съм чувала за този термин „картезия“. Какво означава?

Ледените ѝ пръсти бодяха кожата ми, въпреки очевидната ѝ припряност да свърши бързо и да ме докосва възможно по-малко. От близостта ѝ ми се зави свят. Или от тежката кръвозагуба?

– Брат ми не е харесвал никога идеята да притежава кръвен донор. Той доста си харесваше еднократното пиене. И предпочиташе винаги хора. Които после убиваше, естествено.

Убивал е хора само защото е трябвало да се храни? Тъкмо бях успяла донякъде да игнорирам цялата болка и гадост от изминалите часове и Тисион отново заплашваше вътрешния ми мир. Но защо се учудвах изобщо.

Толкова ли къса бе паметта ми? Нима няколко мили думи, изречени на точното място и точния миг, ме размекнаха и забравих, че ТЕ ВСЕ ПАК БЯХА ВТОРИЧНИ?

Арвиел никога не бе отричал чудовищната си природа пред мен. Дори когато си мислех, че е Дартис, той по-често ме нараняваше, отколкото... Трябваше да спра да мисля за това!

– Защо ме гледаш така, Диана? – тя беше усетила напрежението у мен. – Да не би да си шокирана от изказването ми? – насмешливо попита и изхвърли използваната спринцовка в кошчето за боклук.

Поклатих веднага отрицателно глава и внимателно се обърнах отново по гръб. Туптенето в крака ми започваше да заглъхва. Но не и онова в притиснатото ми от скръб съзнание.

Продължавай да играеш, Диана. Ти го можеш. Винаги си била добра в това – заблудата на врага.

– Хм. След малко ще се почувстваш по-добре – Тисион хвърли набързо отнесен поглед към монитора, отчитащ сърдечната ми дейност, и впи в мен магнетизиращите си очи. – „Картезия“ е термин, въведен наскоро след внимателна оценка на техниката на прекъсване. С него се означава състояние на рязка загуба на сила след използване на неконтролирано висока енергийна защита. Уби копелето за три секунди със съсредоточена енергия в центъра. Аз мога да го направя за пет, но за три...

– Наблюдавала си ме – казах студено и срещнах погледа ѝ – и представлението ти е харесало?

– Извънредно доволна останах – съгласи се с необичайна оживеност, изписана на лицето ѝ – само онази част със сълзите беше някак посредствена, но отдавам ефекта на картезията. Дано брат ми знае какво прави – довърши загадъчно Вторичната и си придърпа стол до леглото ми, след което шумно се сгромоляса отгоре му. – Не ти ли се спи?

О, спеше ми се и още как и в момента изчерпвах значителна част от силата си да се поддържам будна. Знаех какво цели Анита. Изчакваше ме да заспя, за да се разрови из съзнанието ми. Вече ме бяха окрали. Нямах да допусна това отново. Особено когато ставаше дума за сестра му.

– Не – излъгах, докато не отмествах погледа си от нея. – Но не ме боли. Кога ще се оправя?

– Не съм доктор, принцесо – изсумтя Тисион – ако толкова много се интересуващ, мога да извикам един от онези с престилките отвън.

– Къде сме, между другото?

– В Белград сме още. Правителствена болница.

– Моля? – изумена от чутото възкликнах и ми се щеше да мога да се надигна. – В човешка болница си ме вкарала? Колко време, мислиш, ще им е необходимо на вампирите да научат за моето местонахождение?

Тисион искрено се забавляваше с изблиците ми на гняв. Хилеше се, доволна от реакцията ми. И определено беше очаквала точно това от мен.

– Спокойно, скъпа. Това е тайна правителствена болница и освен това имам строга заповед от краля ни да те пазя лично.

– Ти да ме пазиш? Шегуваш се.

Тя повдигна вежда закачливо и се изсмя.

– В първия момент и аз така реагирах на абсурдната му заповед. Но после размислих. Не е ли страотно да използваме момента да се сближим? Предвид бъдещата ни съвместна дейност.

Не можеше да е вярно това, което се разиграваше пред носа ми. Когато видех следващия път Арвиел насаме, щях да го убия, кълна се. И Лизандър, това недодялано копеле, също. Нали щяхме да сме отбор? Или екипната работа те разбираха като подчинявай и управлявай както ти харесва. Бяха подготвили кървавата баня в Белград. Бяха ме използвали, за да отвлекат вниманието им. И този факт ме разяряваше. Защото бях посегнала на още една човешка част в мен.

– Всички вампири ли избихте? – тихо попитах и се стегнах вътрешно за

предполагаемия отговор.

– Естествено. Не бяха лоши момчетата, но заповедите бяха ясни – никой не трябваше да остане жив. И благодарение на твоята безценна помощ задачата се превърна в детска игра. Дори не си изцапах дрехите.

Смехът ѝ звънко огласи болничната стая. Всяка нейна дума се забиваше дълбоко в гърдите ми и изтръгваше болка. Изтръгваше нещо, което още живееше някъде дълбоко в мен. Състрадание и човечност. Не издържах... Тъмна, брутална сила заплашваше да ме разруши отвътре.

– Оръжието... – започнах и се задавих в слюнката си.

Анита сепнато ме изгледа и кимна към прозореца.

– Няма повече никакъв шанс нашите братя вампири. Отдавна имаме нужда от някого като теб. Когато двете с теб изпълним плана на Генералите, от жалкото им общество, както и това на глупавите мелези няма да остане дори и помен. Най-накрая ще свърши тази безсмислена война.

– Двете ли? Какво имаш предвид, Анита? – сърцето ми се скова от ужас.

– Ерия е глупава самодоволна кучка и е прекалено незначителна със силата си. Имам още седем сестри, Диана, и всяка една от тях е по-посредствена от другата. Брат ми може да разчита само на мен. А ти очевидно си падаш твърде много по него. Няма да го предадеш – в това вече съм толкова сигурна, колкото в собствената си преценка.

– Имаш високо мнение за себе си, Тисион – процедих през зъби, едва поддържайки неутрална физиономия. – А майка ви е била доста плодovита – добавих иронично, печелейки време да укротя бурната си телесна реакция.

Тя извърна глава, но с периферното си зрение мярнах колко болезнено приедумите ми. За първи път я виждах по някакъв начин уязвена. Не била от стомана тази жена въпреки всичко. Или си позволяваше да охлаби гарда, когато ме мислеше за съмишленица? Гадост.

– Ние с Арвиел имаме общи родители, другите ми сестри са от други жени. Това няма никакво значение обаче – малко по-троснато каза Вторичната и очите ѝ отново залепнаха за моите. – Кралят възнамерява да убеди Генералите да станеш една от нас. Що се отнася до мен, аз ще гласувам ЗА. Загубиш ли някога обаче доверието ми, Диана, просто си знай, че ще намеря начин и през трупа на собствения ми брат, ако се наложи, и ще те убия. АЗ НЕ ДАВАМ НА НИКОГО ПРОСТО ЕЙ ТАКА ДОВЕРИЕТО СИ. Подчинявам се, но никой не може да ме накара да... му повярвам сяпо.

– Една от вас? Аз съм донор на брат ти, смъртна съм, бивша Претендентка на Преобразените. Какво повече бих могла да съм?

Самоиронията ми не ѝ убягна изобщо. Вторичната се забавляваше, подхвърляйки ми остатъци от великите планове на расата си.

– Арвиел иска да те провъзгласим за Генерал. После ти ще си една от управляващите елита на Вторичните. Над теб ще сме само аз и брат ми. Дано осъзнаваш какво ти се случва, Диана, защото никога досега в средите ни някой не се е издигал толкова бързо. Изобщо няма да споменавам, че този някой дори не е Вторичен. Всъщност аз дори не знам какво си ти.

Аз знаех какво съм. А може би не знаех? Авва. Принцеса. Човек. Мислител-

ка. Смъртна. Донор. Творителски ген. Посветена.

Генерал? Нима наистина Арвиел щеше да ми причини и това? Да бъда толкова близо до най-омразните същества на планетата? Да се налага да обсъждам с тях избиването на невинни сорейци и хора? ДА УЧАСТВАМ В МИСИИ С АНИТА ТИСИОН. Като нейна подчинена. Като нейното най-ново лъскаво протеже.

Да си падам по брат ѝ дотолкова, че да променя живота си на 360 градуса? Тя наистина ли вярваше в тази боза?

– И това... кога ще се случи евентуално? – с пресъхнало гърло едва промълвих.

Тисион доволно облиза устни и ми се усмихна:

– Веднага след като можеш да ходиш, отпътуваме за Лондон. Там вече ни очакват с нетърпение. Брат ми каза, че ти е уредил най-страхотния апартамент в хотел „Риц“. Какво не бих дала да имам и аз някого до себе си, който да ме желае по този начин.

Не се замислих колко объркващи и меланхолични бяха думите ѝ. Бях повече заета да укротявам бесовете си и да крия болката.

– М-да, нямам търпение да му изпия кръвта.

Вторичната избухна в смях, докато махаше на преминаващия дежурен лекар, а аз още стисках силно зъби и се молех новата ми приятелка да не се докопа до скъпоценните ми мисли.

Колко буквално всъщност трябваше да тълкува изказването ми.